

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

הרע מכל

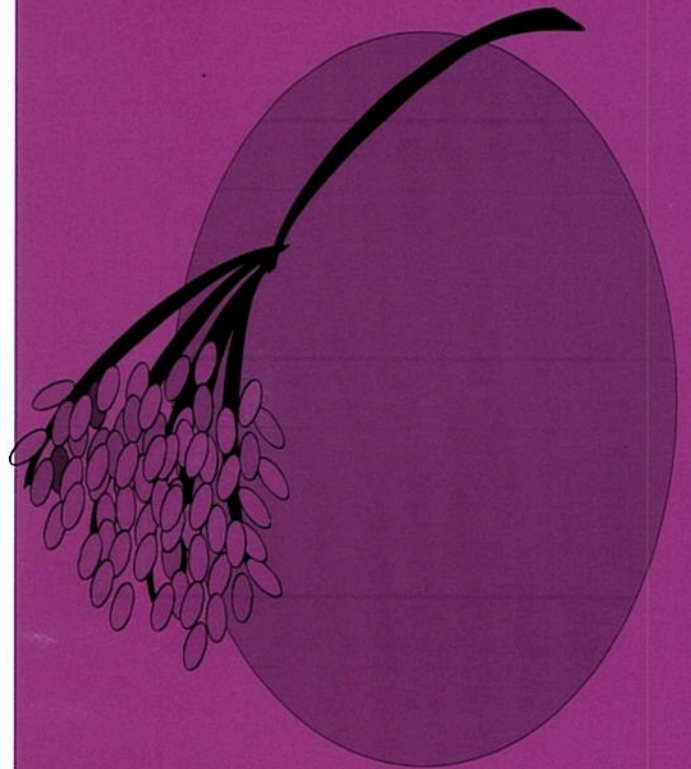
עוד ימינו בחולי הרע אחוזים,
יום עולה ומיד עם השטף נגרף,
ועובר בנפנוף של זרועות וכרוזים
בלחישת נבואות, במלמול טלגרף.

ומסע ידיעות, מתגלגל בריצה
והרדיו מציף את הרחוב בנאומים
ההיסטוריה שקמה סוף סוף מרבעה
מבלה את הזמן בנעימים...

אך עיני אזרחים כבר שקטות ותמוהות
בשריון אדישות בחוצות תתקל.
כך הרוגז עייף, כך עוברות השמועות,
כך מתחיל האיום ביותר – ההרגל.

נתן אלתרמן

עלון מס' 1553 - 18/9/2020
שמחת תורה תשפ"א

פתיח

בעלון שעבר ציינתי באחד המקומות, את התפכחות שעברה אשדות אי שם בשנות התשעים שהביאה בסופו של תהליך לעצירת גל העזיבות והתייצבות האוכלוסיה, תהליך שנמשך עד היום ובהתמדה. בלהט המילים החמאתי למוביל המהלך אריק ראובני שראה את הנולד ונקט בצעדים המתחייבים, מאידך לא ציינתי, ואני מצר על כל מאד, את חלקו של האיש שקדם לו בתפקיד המזכיר, **דורון רוזנבלום**, שהחל בתהליך קשה, זרוע מהמורות ומכשולים עבר כברת דרך משמעותית, נשחק לא מעט, אבל הכין את הקרקע למחליפו כדי להביא את המלאכה לידי גמר. אז זכות הבכורה שמורה לשניהם: דורון שהל בתהליך, אריק שהביאו לידי מימוש.

אנו בעיצומם של ימים נוראים, תרתי משמע, ואין כמו ימי סגר אלה, כדי להבין לעומק את מהות חיינו באזור החם בישראל ולהוקיר ביתר שאת את דור המייסדים שלנו, שלא נכנע לתלאות וללהט השמש היוקדת, והקים כאן ישוב לתפארת, ישוב שחצה לא מכבר את רף 1000 התושבים ומתקדם בצעדי ענק אל עבר יובל המאה, בעוד פחות מארבע שנים. לא בכדי קשה למצוא פה פיסת מגורים, ועל כל יחידה שמתפנה, רב מספר הקופצים.

שנעבור (ונעבור!) את הימים הללו בקומה זקופה וברוח איתנה.

שבת שלום, סתיו עליז!

אבנרון

היה היו בית יציקה, נפחיה וגם מחסני נשק

מספר חודשים עבודת מחקר בנושא, וכך היא כותבת:

לצד המסגריה של משק גשר הוקם בית מלאכה נוסף – הנפחיה. ב- 7/1931 נכתב בעלון:

"הנפחיה מספקת כמעט את כל צרכי הבית. בדרך כלל כל התיקונים נעשים בבית, החל מתיקון פרימוסים עד תיקונים גדולים בעגלות. חוסר בעל מקצוע בנפחות וחוסר כלים מתאימים מקשים מאד על עבודת הנפחיה.

בינואר 1932 הוחלט לקנות לנפחיה כלי עבודה בסכום של 500 לא"י. באותה שנה, כך נכתב, הגיע לגשר נפח מקצועי שעבר עם משפחתו מעין-חרוד. 'משה טבקרקה (לימים תמיר) הצטיין במיוחדת בפירזול בהמות, כי הוא אוהב אותן ומבין אותן. גם שכנינו הערבים מעבר לירמוך מעדיפים את הפירזול שלו על פני המפרזלים שלהם. הם מגיעים לאינו עם בהמותיהם ועם חרשותיהם לפירזול ולתיקון'.

הנפחיה בגשר

מימין: חנוך ראובני, משה תמיר (טבקרקה) וחיים מיידן

המשך בעמוד הבא

מי שמסתובב באזור שבין מוסך צ'ימפיון לנגריה, יבחין במבנה מרובע עשוי לבנים אדומות שגבו פונה לכביש. בימים אלה מכשירים את המבנה הנטוש (שעד לפני מספר שנים שימש כסדנה לתיקון אופנים באחריות יוסי הראל ז"ל וקודם לכן מחסן של ענפי המטעים) לטובת מעבדת המחשבים 'אשדוטקי' בבעלות רפי נגר. כאשדותי עם ותק לא מבוטל, לימדוני הוותיקים ממני, שמדובר **בנפחיה ישנה.**

כעת, כאשר פניתי לארכיונאי **שאול ינאי** בנסיון להרחיב את היריעה, התברר לי ממנו שהנפחיה ובית היציקה הם שני מפעלים שונים, וכי למעשה המקום שבטעות קרוי 'נפחיה' שימש בכלל **כבית יציקה** כאשר המבנה האדום הצמוד אליו (זה שבתמונה) היה התנור של בית היציקה. באשדות, קובע שאול, לא היתה נפחיה נפרדת מהמסגריה, וכל הזכרונות והתמונות מהנפחיה המיתולוגית, מתייחסים למשק גשר. אם מזכירים את מסגריית אשדות, חשוב להדגיש שהיא התמחתה בין השאר בעבודות נירוסטה וייצרה את מסחטות המיץ של מפעל 'אשד' שנחשבו לפאר היצירה של אותם זמנים, ומאוחר יותר יוצרו מסחטות דומות עבור מדינות שונות בעולם.

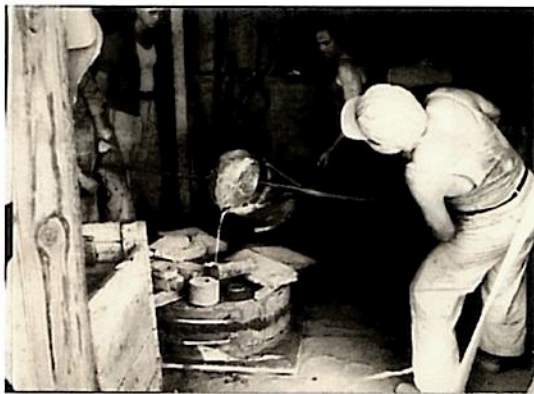
אז הגיע הזמן לעשות סדר בבלאגן, ומי שמסייעת לנו בכך, היא **שולה אבישר** ארכיונאית אשדות מאוחד שפירסמה לפני

היה היו בית יציקה, נפחיה וגם מחסני נשק - המשך

(האיור מעשה ידיו של מחי עמלי בהשראת תמונה של אליהו כהן)

במלחמת השחרור הוסבה עבודת בית היציקה לטובת ייצור פגזים, חלקי כלי נשק, תחמושת ועוד. לאחר הפילוג בשנת 1955, הוקם בית יציקה גדול ורחב ידיים באשדות המאוחד. מאיר נחושטן היה העובד הקבוע היחיד בבית המלאכה 'כאשר עזרו לו נערים מבית הספר התיכון ובחורים לאחר צבא. המוצרים נשלחו למפעל 'ספן', לאפיקים, לכנרת ולמקומות נוספים. גלגלים למשיכת חוטים לכביסה, לדוגמא, שווקו דרך 'המשביר' במאות רבות. בנוסף, נעשו עבודות שונות לענפי החקלאות והשירות בקיבוץ. במשך הזמן התרכזה רוב העבודה של בית היציקה ביציקת פרטי אמנות – פסלים, אנדרטאות, לוחות זיכרון ועוד.

שולה אבישר

מאיר בבית היציקה

המאמץ המלחמתי

כבר הוזכר שבית היציקה שימש במלחמת השחרור לטובת המאמץ המלחמתי. אז החלטנו לנצל במה זו כדי לפתוח מספר תיבות (פנדורה) ולהקדיש את המקום הפנוי לאתרים שונים באשדות ששימשו תקופות שונות כמחסני נשק ותחמושת. ובכן, מחסן הנשק הראשון בדלהמיה/אשדות שכן במבנה בטון צמוד לבית 25 (במתחם של משפ' שוחט)

סוף בעמוד הבא

זאב קרפ

בשנת 1936, עם העברת המסגריה והנפחיה לדלהמיה צורפו שתי אלה למוסד מלאכה אחד. בית מלאכה נוסף באשדות, בהנהלתו של מאיר נחושטן, היה **בית היציקה**.

ב-11/1943 נכתב בעלון הקיבוץ: 'זהו ענף חדש אצלנו. מקצוע זה אינו מפותח בקרב היהודים בעולם וכן בארץ. יש טעם לפתחו אצלנו. קיים הבדל במחירים: עבור חלק ממכונה שהיה צריך לקנות לבית החרושת דרשו 23 לא"י. כשיצקנו אותו חלק בבית, הוא עלה נו לא יותר מ-18 לא"י. פיתוח ענף זה פותח אופקים רחבים לקבלת עבודות חוץ גדולות, מגוונות ומורכבות. ביוני 1944 נכתב בעלון: 'עשינו עבודות רבות לאפיקים ולכפר-גלעדי. מלבד זה אנו ממשיכים בהזמנות. קיבלנו עבודה בהיקף גדול. צריך להוציאה לפועל תוך החודשיים הקרובים.'

היה היו בית יציקה, נפחיה וגם מחסני נשק - המשך

אלא שבאשדות, שספגה הפגזות וירי בתקופת ההתשה יותר מכל ישוב אחר, לא היה די בנשק אישי, ולכן הוכשרו בה מספר כיתות של רגמים, כאשר התחמושת למרגמות מאוחסנת במקלט הצמוד ללול המזרחי. **שמוליק קוצ'וק** שהיה הרבי"ש החל משנות התשעים, מציין שהמקלט שימש בונקר לתחמושת נפיצה של אשדות איחוד, שם אוחסנו פצצות תאורה למרגמה 81, מטול מ-203 וכן רימוני רסס. בתחילת שנות האלפיים הצבא לקחת משם את הכל ומאז המקלט ריק.

בונקר פצצות מרגמה

ערך - אבנרון

הנשק אז היה **ישראל לרנר**, אחד משותפי הסוד הכמוסים ביותר שיש אומרים שעד יום מותו סרב לגלות את מיקומם של חלק מהסליקים.

מחסן הנשק הראשון ליד בית שוחט

בחלוף זמן ביקשו להוציא את מחסן הנשק מאזור המבנים והוא הועבר בשנות השישים למבנה קטן ממזרח לסנדלריה שהוקף בחומת בטון עבה על מנת להגן על תכולתו. המבנה הכיל שני חדרים שדופנו בדלתות פלדה אדומות, שם אוחסן נשק אישי (רובים, אקדחים) וכן תחמושת קלה. האחראי עליו היה הרבי"ש אלתר אופיר בגיבוי ההגמ"ר. אלתר מציין שבשנות ההתשה נורה פגז 120 מ"מ שלא התפוצץ, נתקל בקיר הסנדלריה וחולץ בידי חבלנים.

בשלב מאוחר יותר, לא בדיוק ברור מתי, הוקם מחסן הנשק הנוכחי והמחסן שהתפנה שימש לאיחסון ציוד מחנאי באחריות חגי ברון. היום הוא משמש המקום לאיחסון ציוד של רכב אשדות והפתחיה.

ארכיון אשדות יעקב איחוד

שגידלו בה שנים רבות. ספרו מזיקים עליזה ברקאי, ברכה זולטי, נורית אופיר

סחיבה

גניבת אוכל מן האקונומיה, שימורים מהמפעל, בעיקר בלילה. מנהג נפוץ בחברת הילדים וגם בחברות הנוער

סטביון

ירק דמוי קנה סוכר שגודל במספוא עבור הרפת

סטלינגרד

בית ילדים כפול שעמד מזרחית לגן "גפן" של היום. נבנה ב 1942 בעת הקרב על סטלינגרד במלחמת העולם השנייה

סילון

קופסת הסיגריות הכחולה שהיו מקבלים במחסן של נטר פעם בחודש

סיפון

צינור ברזל מכופף להעברת מי ההשקיה מהתעלה לחלקה בשיטת הכלים השלובים

סככות ברפת

מזרח, להבות (על שם פרות מלהבות הבשן שהובאו לאשדות), צפון, דרום, פרקי חזנות (ריתוכי אברמיק חזן)

סליק

מקום מסתור של נשק בימי המנדט. באשדות היו מספר סליקים גם בתוך הקיבוץ וגם בשדות מחוץ לקיבוץ. סליק אחד היה מתחת לבית ילדים, היום בית התינוקות. סליק נוסף היה ברפת מתחת למיקומו של עמדת הפר

אנחנו ממשיכים עם מונחים מחיי אשדות והפעם האות ס'. כפי שנאמר בפעמים הקודמות, בעקבות פרסום המילון, חברים פונים לארכיון ומתקנים ומוסיפים ערכים שונים. זה מצוין ואנחנו מודים לכם על כך. אני מעדכן את המילון בהתאם לכל הערה שמגיעה לארכיון.

לעיל ניתן לראות עיצוב לוגו של מתי עמלי לארכיון אשדות איחוד. זה הלוגו השני בסדרה ההולכת ומתרחבת עם דגש על מוטיבים מרכזיים בהווה הקיבוצית.

תודה לאלתר ולחברים שליפטו את המילון. תודה לאירית גל שהקלידה אותנו.

חג שמח,
שאול ינאי

מילון אשדות – האות ס'

ס'

סבאים

סבא וסבתא בפי הילדים

סדרן עבודה

תפקיד די קשה לביצוע ודורש יכולת אילתור בהספקת אנשים לעבודה לפי דרישות הענפים

סוכריה על מכסה

סוכר מחומם נוזלי שהתקשה על מכסה קופסת משחת נעליים

סופר וייט

משאית תוצרת ארה"ב, עבד עליה סנדר פייקוב

סופרת מזיקים (פקחית מזיקים)

ספירת מזיקים לקביעת הצורך בריסוס מונע. נעשה בעיקר בדושן בגלל הכותנה

נר נשמה אוקטובר

בארכיון - המשך...

וינשטוק	אריה	17.10.1936	ב' חשון תרצ"ז
הוץ	אליעזר	15.10.1948	י"ב תשרי תש"ט
דנא	יהונתן	30.10.1950	י"ט חשון תשי"א
זיס	מנחם	9.10.1951	ט' תשרי תשי"ב
פלג	דני	21.10.1956	ט"ז חשון תשי"ז
שרעבי	אפרים	30.10.1956	כ"ו חשון תשי"ז
אהרונשטם	יחזקאל	16.10.1957	כ"א תשרי תשי"ח
דרכסלר	הלנה	30.10.1961	כ' חשון תשכ"ב
שפירא	חיים	10.10.1963	כ"ב תשרי תשכ"ד
בן-פורת	דוד	22.10.1963	ד' חשון תשכ"ד
דובי	אליהו	15.10.1965	י"ט תשרי תשכ"ו
פס	סופיה	16.10.1965	כ' תשרי תשכ"ו
ניב	חייקה	17.10.1996	ד' חשון תשנ"ז
שניפר	חנה	13.10.1971	כ"ד תשרי תשל"ב
פדלוצקי	פרידה	29.10.1971	י' חשון תשל"ב
קרויגר	סילבלי	6.10.1973	
ברקאי	יעקב	7.10.1973	י"א תשרי תשל"ד
פייקוב	יפה	29.10.1977	י"ז בחשון תשל"ח
בן-ארצי	לאה	10.10.1983	ג' חשון תשמ"ד
דיין	קלרה	19.10.1990	ל' תשרי תשנ"א
אלתר	ישראל	2.10.1993	י"ז תשרי תשנ"ד
זינגר	חנה	12.10.1993	כ"ז תשרי תשנ"ד
גפני	ינון	31.10.1994	כ"ו חשון תשנ"ה
היימן	ראובן	23.10.1996	י' חשון תשנ"ז
ניב	אביבה	26.10.1997	כ"ה תשרי תשנ"ח
נייטר	מאשה	24.10.1998	ד" חשון תשנ"ט
גת	בנימין	5.10.2005	ב' תשרי תשס"ו
חלק	שפרה	04.10.2017	י"ד תשרי תשע"ח
קורן	אריק	14.10.2017	כ"ד תשרי תשע"ח
היימן	אפרים	15.10.2019	ט"ז תשרי תש"פ

פרטים על הנפטרים ניתן למצוא באתר ההנצחה.

סלק סוכר

גידול במספוא עבור הרפת

סמיצ'יק

כפתור או ידית קטנה

סמלון

חלק מריתמה של סוס עבודה

סנדלריה

עשרות שנים יצרו בה נעליים עבור חברי וילדי הקיבוץ. עבדו בו שלום חזן, שמעון שרון, זאב ליבנה, חנוכה רפאלוב, יצחק מאור

ספּרטור

מכשיר ברפת שהפריד את השומן מן החלב, ומן השומן יצרו שמנת וחמאה

סייען

עוזר למרכז משמרת ב"לוג"

סקניה

משאית תוצרת שוודיה, עבדו עליה בונקה, אפרים היימן, יענקלה שרון

סקרייפר

כלי גדול לגרוף אדמה בפלחה

סרט

על הדשא, ויותר מאוחר בבית קרפ, בד"כ ביום ד'

איש צנוע

אינטנסיביים בהידרותרפיה (בית איל) ובשיטת אלכסנדר היטיבו את המצב במידה רבה ואיפשרו את גיוסו לצה"ל בפרופיל 45. על רקע הבעיות הפיסיולוגיות מהן סבל, התבלטו כישורי הנגינה של ענבר שבכיתה ב' החל לנגן חלילית (במול גלעד). 'הלך לי טוב', הוא אומר בצניעות האופיינית, ובכיתה ד' שלחו אותי ללמוד קלרינט. ככה הדברים הלכו". נטייתו למוזיקה קלאסית גרמה באופן טבעי לריחוק-מה מבני גילו, שנטו לספורט תחרותי והשתובבויות, בעוד הוא נוטה לצדדים מופנמים יותר.

כישרון מוכח

על הכישרון המוזיקלי הגלום בענבר לא היה עוררין בקרב אנשי מקצוע, וגם הוא ידע זאת, "אבל מידת ההשקעה שלי במוזיקה לא היתה מספקת, לא התאמנתי כמו שצריך ולא הקשבתי למוזיקה ביום יום. ככה אי אפשר להצליח".

בכיתה ט' (עדיין במול גלעד) כנראה שהנטייה המוזיקלית שלי התחדדה, אומר ענבר, והתחלתי להתאמן ולהשקיע יותר בנגינה, למדתי קלידים עם אלה ליון משער הגולן והלך לי טוב מהתחלה. בכיתה יוד הפסקתי את הלימודים הפורמליים, אך והמשכת ללמוד מוזיקה באופן עצמאי. יום אחד קיבלתי בדואר עלון מאת "בית הספר התיכון למדעים ואמנויות בירושלים" שנחשב למוסד יוקרתי למחוננים, לאו דווקא בתחומי המוזיקה, כזה שלא רבים זוכים להתקבל אל כתליו. אמרתי לעצמי, "מה יכול להיות, ננסה, ואם אתקבל, יהיה נחמד". בכל מקרה היה לי ברור שמוזיקה זה הכיוון.

את העובדה שהוא 'מחונן' ידע ענבר כמה שנים קודם לכן, ואף שולב בתוכנית יוקרתית של 'מכללת כנרת'. מצד אחד זה כבוד להימנות על קהילת המחוננים, הוא אומר, מצד שני החבריה קצת לעגו לי, קראו לי 'חננו' ונעלבתי, למרות שגם לאורך תקופה זו תמיד היו לי חברים.

המשך בעמוד הבא

'את העובדה שאני קצת שונה מבני גילי, ידעתי מגיל צעיר', אומר ענבר אביגדור (21) בעל פני הילד, שבעטיו של משבר הקורונה והבידודים, נכנס לעבוד בכל בו שלנו, ומאז הוא שם, מכיר (כמעט) את כולנו ואפילו זוכר בעל פה את המספר הסידורי שלנו. אז גם לכותב שורות אלה לקח כמה שניות להתאפס על העובדה 'שהילד' הביישן והעדין שלמד קלרינט בכיתה ד', שבגיל צעיר מאד אובחן כמחונן והוכר בצה"ל כמוזיקאי מצטיין ומתעתד להפוך את המוזיקה לקריירה, הוא בנם של אמנון (מנהל החינוך הבלתי פורמלי) ומיכל אביגדור (לבית שמעוני, שעובדת ביחידת הסיוע לענייני משפחה בטבריה) ואחיהם של סרן גל (קצינה בקבע ביחידת קשרי חוץ) סגן לירון (מ"פ פלוגת מסלול בגדוד 50 של הנח"ל) ו-מור (י"ב) משקיען רציני, שכל הסימנים מראים שהולך להיות פייטר רציני.

כבר בילדות סבל מבעיות גב קשות שנבעו מעקמת בעמוד השדרה. טיפולים

איש צנוע - המשך

ארוכים במתח עד לקבלת התשובה. אני הוכרתי כמוזיקאי מצטיין על קלרינט.

את הטירונות (02) עשיתי במחנה שמונים ואת השרות עצמו בתל השומר, שם צורפתי לענף זהות ותודעה יהודית, כאחראי על "סיורי סליחות" חגים וכאלה (בעגה הצבאית: מש"ק הרצאות וסיורים), תפקיד שמאד אהבתי וכרוך בתיאום הרצאות וסיורים עבור יחידות שונות.

תנאים של "מוזיקאי מצטיין", מדגיש ענבר פרושם שעות עבודה מופחתות לטובת העיסוק במוסיקה, כאשר מפעם לפעם לוקחים אותי לנגן בטקסים צבאיים. לא, אין לי בעיה לעמוד מול קהל, וכשאני עולה לבמה הכל בא לי טבעי.

אגב: ענבר מספר שצה"ל מחזיר לאחרונה לפעילות את הלהקות הצבאיות שדומה היה שהן נחלת העבר, והנה באה להן עדנה מחודשת.

ענבר השתחרר משרותו הצבאי בחודש מאי האחרון, ולאחר פסק זמן של חודשיים נכנס לעבוד בכל-בו שלנו. למה כל-בו? כי יש צוות מצויין וכיף לעבוד (לא מעט שסבורים שיוני טאוב ואני אחים, בגלל הדמיון החיצוני...). את הצעירים הכרתי מקודם, עכשיו מתחיל להכיר את הצעירים פחות וגם את המבוגרים, ואחרי שלושה חודשים כבר מזהה את הרוב. נכנסתי לעבוד בתקופה הכי סוערת, כשרוב הצוות היה בבידוד, כאשר נועה יחיאלי ואני נותרנו בחזית. זה היה שבוע עמוס עבודה, כולל משלוחים למבודדים, אך עמדנו יפה במטלות.

כעת פניו לסיום התואר הראשון במוזיקה באוניברסיטת ת"א, תואר שכרוך בארבע שנות לימוד, ששנתיים מהן עליו להשלים (חלקן מול מסך היזום) כאשר נראה שהכיוון העתידי שלו הוא הלחנה. בין לבין הוא משלב נגינה בילהקת החגים הניידת של אשדות מאוחד בהפקת אלון תמיר עם האחיות דפנה ואלה תמיר ועוד חבריה רצינים. כרגע אני נשאר באזור ואין לי כוונה לנדוד למרכז, הוא מצהיר.

סוף בעמוד הבא

את המבחנים (הקשים מאד!) לפנימיה הירושלמית עברתי בהצלחה, מתאר ענבר, והתחלתי דרך חדשה ששינתה לי את החיים. המעבר היה קצת מפחיד בהתחלה, בכל אופן ירושלים זה לא עמק הירדן. גם ההורים היו קצת סקפטיים, אבל כשהבינו שאני רציני וזה הכיוון שלי, עודדו ותמכו.

הלימודים כללו את מקצועות הליבה כמו מתמטיקה ואנגלית והרחבה שכללה עשר יחידות מוזיקה - חמש נגינה וחמש הלחנה. אחת המטלות של שלי בבית הספר היתה להלחין מוזיקה למילים של נתן אלתרמן, כאשר הרעיון הוא להתחבר לסגנון ארכאי. זו עבודה שיש בה הרבה טכניקה והרבה פחות מוזה.

ספר לי קצת איך יוצרים מוזיקה?

"את המנגינה, שהיא רעיון שעולה לך לראש, אתה מתרגם לתווים וכך נולדת יצירה. כמובן שזה דורש מיומנות ותירגול ואת זה רוכשים את עם הזמן. וזה כמובן תלוי במוזה, בלי זה אי אפשר. אתה מזמזם משהו בראש ואז מוציא, רואה שיש מה לשפר ומשפר. זמר אני לא כל כך. מסוגל לשיר בלי לזייף, אבל הקול שלי לא מספיק טוב.

מתי תבוא הפריצה?

אני עוד לא בשלב של להציע יצירה לאומן מבצע, אומר ענבר, מה גם שהנטיה הטבעית היא למוזיקה קלאסית, ועד היום כתבתי יצירות רק בתור מטלה לימודית ולא חשבתי על מישהו מסוים. רוב מה שכתבתי עד עתה, הן יצירות אינסטרומנטליות שבוצעו בידי אנסמבלים של מוזיקה קלאסית וגם באקדמיה, בחלק מהיצירות שהלחנתי, אני מנגן בקלרינט.

עם ציוניו הגבוהים בבגרויות, התקבל ענבר ללא קושי ללימודי מוזיקה באוניברסיטת ת"א, זאת אחרי שעמד בקריטריונים של "מוזיקאי מצטיין" שהגדיר צה"ל (בדומה לספורטאי מצטיין). לקבל הכרה של "מוזיקאי מצטיין" (35 חיילים בלבד זכאים למעמד כזה) אומר ענבר, פרושו לעמוד מול צוות של שבעה בוחנים, כולם נגנים בכירים בפילהרמונית, ואחר כך להמתין שבועות

איש צנוע - המשך

מחלת רקע / נעם חורב

אולי זה הכל בגלל המגיפה
אולי זה בגלל שאין תיאטרון
יותר מדי זמן משתוללת סופה
ויש אינטרסים סמויים לשלטון

אולי זה הכל בגלל המגיפה
או החום שהולך וחוזר בגלים
אולי זה בגלל שאין עוד תרופה
או בגלל שיש כבר מיליון מובטלים

אולי זה הכל בגלל המגיפה
לאחד זה תהום, לאחר זה סולם
בחוץ מתפתל עשן של שריפה
ואין מכונות הנשמה לכולם

ואולי זה הכל מתחיל בכלל בנו
הרי השלם הוא סך הפרטים
-אולי זה בעצם, בעצם אנחנו
מדינה רעבה שגזורה לשבטים

אולי כי יותר מדי זמן רק שתקנו
חיפיונו שנייה לפני הפיצוץ
השתזנו סכין של שנאה, ונעלנו
את מי שחושב קצת אחרת בחוץ
כן, אולי זה הכל מתחיל בכלל בנו
והמגיפה היא בעצם רק התירוץ

אני איש של מוזיקה, ומה שיצא מזה: אם
לנגן בעמק, בפילהרמונית או ללמד, מבחינתי
זה בסדר. לא מציב מטרת על.

עם בני הכיתה שלו (צמד המידלרים עדן
מאיה, גלרון ואחרים) הוא שומר על קשר
ידידותי. לא יותר. בירה? הוא שותה מעת
לעת וגם מבלה מדי פעם בפאבים. סיגריות-
לא, מסיבות-מעט. בת זוג- יוק, יוצר-מוערך
- מתי כספי.

סבתא אורנה - קשר מיוחד

ספר משהו על הקשר המיוחד שלך עם סבתא אורנה

ענבר: רק אחרי שהתחלתי לנגן, הסתבר לי
שלא אני המצאתי את הגלגל, וסבתא אורנה
ניגנה קלרניט בצעירותה וזה מאד מחמיא.
גם היא, כמוני, מחוברת למוזיקה קלאסית
ולאורך כל הדרך היא מעודדת ומפרגנת לי.

אבנרון

אנשים טובים

הולדתו משחק כדורסל בין ותיקי עמק הירדן לוותיקי אשדות, אך לצערנו עקב מגבלות הקורונה, המשחק לא יוכל להתקיים השנה.

נאחל לגדעון עוד הרבה שנים טובות ובריאות, בתקווה שהמשחק יתקיים בקרוב.

גל מלמוד

שמות מיוחדים

מספר אלתר אופיר :

כשדינה ואני נפגשנו, היה לנו שם משפחה זהה **גולדשמיט**. כשבאנו להרשם לנישואין ברבנות בהרצליה, רשם הנישואין היה נבוך מעט, והלך לקרוא לרב שמעליו. הלה עיין בכתובים, שאל שאלות וחכך בדעתו. הסברתי לרב שהשם גולדשמיט נפוץ מאד במזרח אירופה, מה גם שההורים של דינה מוצאם מאוקראינה בעוד שלי מפולניה. זה היה סיפור טרגי-קומי שנמשך כמה שעות. בשלב מסוים דינה ממש כעסה, בעוד הרב מסביר שהוא צריך לעשות בדיקות כדי לשלול אפשרות של קשר דם. הסברתי לרב שאין בכך טעם משום שאנחנו אחרי השואה, וביקשתי שיאמין לנו שאין בינינו קשר דם אלא קשר אהבה בלבד. בסוף ירדו מאיתנו, הרב נתן לנו אישור ונישאנו כדת משה וישראל. בדיעבד, אומר אלתר, הצטערתי שעברתנו את שם המשפחה לאופיר. אבל מה לעשות, הינו אז ציוניסטים. נכון יותר היה להסב את השם לגולדשמיט - אופיר.

1. המחלץ

ביום חמישי שלפני חג הסוכות התבקשתי ע"י סער עידו להביא עגלה וטרקטור לרחבת חדר האוכל כדי שהציבור יקשט אותה לחג. רתמתי טרקטור לעגלה אך לצערי הסתבכה חתיכת גדר בגלגל הקדמי ולא הצלחתי לחלץ אותה. למזלי הטוב הייתי קרוב למחסן המטעים שבצמוד אליו נמצא הסטודיו של **אברהמיק חזן**.

פניתי אליו לעזרה והוא נחלץ מיד לעזרתי ועבד כשעתיים! בשמש והצלחה לאחר מאמצים רבים לחלץ את הגדר מהגלגל. במשך כל השעתיים שמר אברהמיק על רוח טובה למרות העבודה הקשה פיזית והחום הרב.

מה שנותר הוא להגיד לאברהמיק שוב, ומעל דפי העלון, תודה רבה מקרב לב!

גדעון אייל

2. הצעיר הנצחי

בתחילת אוקטובר חגג **גדעון אייל**, מגדולי הכדורלנים של אשדות יעקב יום הולדת 80! גדעון, שעדיין שומר על כושר, התקשר אלי לפני כ-3 שבועות כדי שנארגן לכבוד יום

איכות וסביבה - עמליה

את השקית האשפה הביתית, ואז מכסה המיכל נותר פתוח והחתולים קופצים פנימה והחוצה בששון ובשמחה.

3. יש מי שמחליט שאפשר לתלות את השקית שלו על אחד מהזיזים שיש לכל מיכל, במקום להרים את המכסה ולהניח את השקית בפנים (פעם היה נהוג לכתוב בשרותי יקליעה למטרה: "חבר יקר חבר חביב חר...ישר ולא סביב"). והרי ידוע שאחד התחביבים והשמחות של כל חתולי האשפות שלנו הוא לתת ניתור קטן ולקרוע את השקית כדי לברר אם היא מכילה דבר מאכל כלשהו ובינתיים כל תכולת השקית מתפזרת בסביבה, ובעקבותיה להקות זבובים שמגיעות במהרה לאתר, והשמחה רבה מאוד.

4. בכל פעם שאני נתקלת בדבר הזה, אני מתרגזת וחושבת לעצמי שהייתי נורא רוצה לפגוש את מי שעושה זאת, כדי להסביר לו ולספר לו שיש לנו מקומות מיוחדים לאשפה וכל מיני סוגי מיכלים עבור בקבוקי שתיה עשויים מפלסטיק, לקרטונים, לניירות כולל עיתונים, לבגדים, אפילו מיכל מיוחד למיחזור בקבוקים וצנצנות מזכוכית, מיכל למתכות, חמגשיות, נייר אלומיניום ואפילו סוללות (והלוואי והייתי יודעת היכן שמים את מיכלי הפלסטיק הריקים של האקונומיקה, ריצפז, שמפו ודומיהם).

והכי חשוב, שניח כל דבר מהדברים הללו במקום המיועד לו, כדי שיוכל להתמחזר. אז בבקשה מכם, אנא השתדלו קצת יותר לשים לב כשאתם באים לשים את האשפה שלכם.

שתהיה שנה טובה לכולנו :

עמליה דיין בת-ארי

המון זמן עבר מאז שכתבתי משהו על איכות הסביבה, כי בהחלט נמאס לי ל"קטר" ולהטיף איך ולמה צריך שכל אחד מאתנו יעשה כמיטב יכולתו בנושאים אלה. בדרך כלל רצוי לעשות זאת לקראת הקיץ, תקופה בה אנחנו סובלים מהמוני זבובים ויתושים שבשבילם זו תקופה נהדרת. אלא שבקיץ הזה, בגלל העיסוק בענייני הקורונה המעצבנת, החלטתי לא ל"נדנד" בעניין איכות הסביבה ונקיונה, אך פטור בלי כלום אי אפשר.

1. רצוי שנזכור שמגורים בקיבוץ זה לא רק הדירה הפרטית שלנו אלא שיש לנו גם אחריות על מה שיש בחצר הקיבוץ כולו. למשל, כשאני נוסעת בקלנועית שלי כדי לשים את שקית האשפה הביתית שלי באחד ממיכלי האשפה המרוכזים במקומות שונים ברחבי הקיבוץ, אני מנסה להכנס עם הקלנועית לתוך המתחם בו נמצאים מיכלי האשפה, כדי לא לחסום את הדרך למכוניות ולאחרים המשתמשים בדרך, אבל אז מסתבר שמישהו הניח בפתח המתחם שקיס מלאים בעלים ובעשבים שניקה מגינתו הפרטית, שמש ממש בתוך רחבת הבטון הקטנה ובכך חסם את דרכי אל הפח.

2. באזור שלנו בצפון הקיבוץ, יש בצד המיכלים מספיק מקום כדי להניח שקיס של עלים, עשבים ושאר גֵּזֶם מהגינה הפרטית שלנו, ולא רק זאת: מישהו גם הניח ליד כמה קרטונים רציניים, למרות שלקרטונים יש מקום אחר, ע"י הכל-בו, או מאחורי (המטבח). וגרוע מכך: כאשר מישהו מחליט לדחוף את הקרטונים הענקיים למיכל האשפה, לא נותר מקום למי שרוצה להכניס

נמלי האש

רק מילה טובה...

בעלון ראש השנה קראתי בהנאה את דברי הפרידה היפים והמרחיבים **לשאול אלתר** שכתבה נורית נחום יו"ר המפעל עם סיום תפקידו בדירקטוריון. מזוויות מיפגש אחרות שלי עם שאול ומחברות ארוכת שנים, שאול ראוי להם מאד.

שאול הינו חרוז מיוחד במחרוזת גדולה ויפה של חברות וחברים משמעותיים בחייה של אשדות ואני מצרפת אליו חרוז מיוחד נוסף - **יונתן אלתר**, (יצא ככה...) מתוך חברות משפחתית ממושכת.

למי שחי באשדות ב 50 שנים (!!!) האחרונות, אין צורך להיכנס לארכיון ולסקור את העשייה המגוונת של יונתן לאשדות באשדות. מוצאת את העיתוי של סיום הקדנציה הרביעית שלו כמזכיר, הזדמנות לכתוב תודה. תודה על ביצוע מגוון אדיר של תפקידים ופעילויות, בוועדות ובצוותים, כאשר האישי-המשפחתי שזור בציבורי. תמיד נכון להתנדב, לעשות, לסייע, ברוח טובה ובחיוך מסויים, גם כשלא בדיוק מתאים או מתחשק. מאמין בדוגמא אישית, יודע להקשיב ומתאפיין במנהיגות שקטה. אולי בשל היותנו חברה קטנה ודי סגורה, אנחנו ממעטים, אני ממעטת, להתעכב, להבחין בחברות וחברים בתוכנו, בעשייתם ובתרומתם לחיינו. אומרים שמי שנותן מתוגמל מעצם הנתנה. אולי.

**"לא פעם זה קשה
אבל לרוב מילה טובה
מיד עושה לי טוב
רק מילה טובה**

או שתים, לא יותר מזה" (יעקב גלעד)

עפרה פייקוב

מתאים בערב יום הכיפורים לדבר על נמלי אש. כל מי שנעקץ במיוחד בלבשו מכנסיים, מבין על מה אני מדבר.

נמלי האש כאן לתמיד. לא ניתן להדבירן. ניתן רק להגן על ביתנו וסביבתו הקרובה. אין להן נחילים גדולים. הן מתפשטות בקבוצות קטנות וניתן לראותן הולכות בשיירה על צינור טפטוף בגינה, או במפגש הפנל של קיר עם הרצפה, בבית ומחוצה לו... הן לא שונאות אותנו בכלל. אך משיכתן אלינו נובעת מהצורך שלהן בלחות לא מוצפת. כזאת מסופקת להן מטפטפות ובמיוחד מעציצים (לא משנה כלי קיבול תחתיהם או לא־־־־) העומדים על קרקע לחה ולא על טוף. הן חשות היטב אם כיוור המטבח וסביבתו אינם מיובשים לחלוטין לאחר השימוש. במובן הזה מסננת הכיור, גם אם לא נותרו בה שאריות אוכל, לא מאפשרת לכל המים להתנקז ולכיוור להתיבש ואז מתחיל פסטיבל. אוהבות מאוד סמרטוטים לחים בסביבת הכיר. לחות בסביבת מייבש הכלים, לחות של מקלחת שלא נוגבה וכד'.

ניסינו כמה חומרים. אטמנו במלט את הסדקים (תודה לרוני לב) ולא עזר כלום. שיחה מקרית ביני לחוה, הובילה אותי אל דני המדביר ממנחמיה. למחרת כבר היה כאן, אפילו שזה ערב יום הכיפורים. כשחשף בפנינו את הממצאים הבינונו כמה נכון היה לקרוא לו. הוא לוקח מחיר לפי שטח הבית. התוצאה עכשיו לאחר 4 שעות מדהימה. אם הן מבצצות שוב לאחר 3 שבועות הוא יבוא שוב.
מס הטלפון שלו 050200005

בהזדמנות זו אני מברך את כולם בבריאות, בשפיות ובאהבה
מיכה תמיר

יעקב ברקאי ז"ל – 47 שנה בלעדי

שאלות רציניות על יעקב, על פרוץ הקרבות ועל מהלך הלחימה.

התגובות שהגיעו אחר כך - המכתבים הנרגשים שכתבו אלי הורים (שהשתתפו בהחבא בשיעור...) שהגיבו בהתרגשות (וגם ביקשו לשתף את הילדים בסיפורים של משפחות נוספות שאיבדו בנים ואחים במלחמה) - ריגשו אותי ונתנו לי להבין מעבר לכל ספק, שהילדים צמאים לדעת, רוצים לשמוע ולא רק לראות בטלוויזיה סרטים על המלחמה; שזוהי המשימה הקדושה שלנו - לספר לספר ולספר על יעקב וכמוהו על כ 3000 חיילים שנפלו.

כמעט כל דור הסבים והסבתות שלהם!
... אחי, שנה אחרי שנה מביט מן
התמונה...

מחייך ושותק אלי....
הוא לא יהיה אבא, לא חתן,
הוא רק יהיה
אחי הקטן...
והמרחק גדל כל הזמן...."

גלילה ברקאי

יעקב ברקאי

ט"ז באב תשי"ב 7.8.1952

י"א בתשרי תשל"ד 7.10.1973

47 שנים הן תקופה ארוכה מאד, כמעט שתי תקופות דור-ובינינו, מעטים מאד הם האנשים שעדיין זוכרים את הילד והנער יפה התואר והחייכן, הבן, האח והגיס האהוב שלנו-שכל כך אהב לתרום, לרקוד ולשמוח. מותו, בלילה הראשון של הלחימה הקשה בתעלה- מ"נעילה" של יום הכיפורים אל תוך בוקר של תופת-היה לפי העדויות ששמענו באיחור של 32 שנה!- איום כשלעצמו: פציעה קשה מאד בתוך הטנק, שכיבה בייסורי תופת על אלונקה מאחורי הדיונות ופינויו לטנק אחר, שחטף פגיעת טיל ישירה וכל מי שהיה בתוכו ועליו-נהרג.

השנה, בדיוק ביום השנה למותו, נזדמנה לי זכות גדולה לספר עליו ולהמשיך בשימור דמותו ומורשתו - נכדי, אלון ברקאי, בנו של בכורנו יעקב-חי (שנולד חודשיים אחרי המלחמה), "נידב" אותי לתת שיעור ב"זום" לכיתתו בתל מונד ולספר מנקודת מבט אישית על המלחמה ועל יעקב.

למעלה מ-20 ילדים, בני 12, שעבורם המלחמה ההיא "עתיקה" ולא כל כך מובנת, ישבו במשך כשעה, הקשיבו בדממה ושאלו

”ונזכור את כולם...” עמליה

תמונותיהם של כל הנפטרים: חברים, הורים קשישים וילדים שחיו ונפטרו בקיבוץ. היינו עוברים ומדפדפים בקלסרים, כל אחד כדי לראות את תמונת יקיריו, ובזאת תם הטכס.

כאשר נותרתי לבדי מכל הצוות פניתי לברוריה שרון (”אחוות לוחמות” מימי הלול) שהצילה אותי כדי לארגן וליצור את הטכס מחדש. באחד הימים שמעתי את רחל הוימן ז”ל אומרת בעצב שאת אחיה יצחק שנהרג במלחמת השחרור מזכירים ביום הזכרון לחללי צה”ל. לאחותה אָדָּלָה יש את יום הזכרון לשואה ולגבורה, אבל את אבא שלה ירחמיאל ליבוביץ’ הזקן, שעלה ארצה בעקבות רוב ילדיו, בעבורו אין יום זכרון מיוחד.

הדברים הנוקבים הללו נחרטו בזכרוני וצצו לפתע, ואז זכרתי שכאשר הלכתי לבית-הכנסת עם הורי, מעבר לבקשת הסליחות, אחד הדברים המרכזיים ביו”כ הוא ”הזכרת נשמות”- אותם רגעים בהם מזכירים את שמות כל יקירנו שהלכו לעולמם. אמרתי זאת לברוריה, שהסכימה איתי, ואז התחלנו לראשונה לקרוא בשם של החברים ז”ל, החל מחלוצי קבוצת ”הבשקירים” ו”קבוצת ”אחדות” ושנה לאחר מכן הוספנו את חלוצי קבוצת ”ג’י’דרו=גדרות”. הטקס התארך קצת אבל היה בו חידוש מעניין ומרגש לחברים שהגיעו לחדר-האוכל.

סוף בעמוד הבא

יום כיפור ה’ תשפ”א היה הפעם שונה מאשר בשנים האחרונות, בגלל ההגבלות של הסגר שהוטל על אזרחי מדינת ישראל בשל מגפת הקורונה. לכן לא התכנסנו ולא התקהלנו בחדר-האוכל כמו תמיד והיה מרגש מאוד בכל זאת.

כאחת שהיתה בצוות יום-כיפור המון שנים (וגם בצוות של יום הזכרון לשואה ולגבורה), התרגשתי יותר מאשר בכל השנים האחרות. זה היה פשוט פנטסטי, נוגע ללב עד דמעות. הסיפורים המרתקים של החברים והחברות, התמונות של החברים שנפטרו והשירים שביניהם. השיא אצלי היה כאשר לקראת הסוף נשמע שירו של שייקה פייקוב בביצוע דודו זכאי ”בזכותם”, אכן בזכותם של אנשים כאלה, יש לנו קיבוץ נהדר כזה. למי שלא יודע, הרי שפעם, לפני שהיה לנו בית-כנסת, חברי הקיבוץ הוותיקים היו מתכנסים בחדר-האוכל לטכס קצר של יום-כיפור, והם עש זאת כי חשו צורך עז להתכנס ביום-כיפור כדי לעמוד דום בעת קריאת ”יזכור”.

רבים מהם איבדו את הוריהם וחלק מבני משפחתם שלא הצליחו לעלות ארצה, ובערב הזה הם רצו לתת כבוד לזכרם של בני משפחתם שאבדו בשואה.

לפי המסורת בכל שלוש הַקְּגִלִים (סוכות, פסח ושבעות) נהוג לקרוא את ה”יזכור” בבתי הכנסת וכמובן ביום כיפור שהוא הכי-הכי חשוב. זכור לי שבאותן שנים עמדו על כך שהטכס לא יהיה ארוך מדי - 25 - 30 דקות לכל היותר! כי לחברים אין סבלנות ליותר מזה. אז ניסינו כמיטב יכולתנו שהטכס יהיה קצר, אך מרשים, ובנוסף לקריאת הפסוקים הלקוחים מהתנ”ך ומסידור התפילה, היו משמיעים את ”כל נדרי” בביצוע הכי יפה או חדשני שמצאנו. את אמירת ”יזכור” עשה בדרך-כלל ישעיהו פונדק ז”ל, שהיה כותב כעין סיכום של האירועים החשובים של השנה, בעוד הארכיון המקומי היה מניח על שולחן ארוך עם מפות לבנות קלסרים המכילים את

ונזכור את כולם - סוף

קיר קרפ

בעלון האחרון פורסם על קבוצת חברים שהתארגנה לצורך שיפוץ ושמירה על יצירת האמנות המיוחדת שעל קיר 'בית קרפ'. בעקבות הפרסום בעלון האחרון מיהרו חברי קיבוץ ותושבים לתרום למשימה החשובה הזו. עד כה נתרמו כ- 7,000 ש. לצורך המשך תרומות מחברי קיבוץ. התבקשו לפרסם את נוהל התרומה מחברי קיבוץ -

חבר שמעוניין לתרום ישלח הודעה כתובה לגזבר הקבוצה - דני קורן בווטסאפ לטלפון 050-8652-566 או במייל, או על גבי נייר ושם ירשום כמה כסף הוא מבקש לתרום. הסכום יחוייב בתקציב החבר והוא יקבל קבלה בעבורה. על פי חוקי הקבוצה. אם לא ייאסף מספיק כסף לביצוע העבודה, הכסף יוחזר לתורמים.

אנחנו מודים לך מראש על תרומתך.

כאשר הבנו שייקח לנו מיליון שנה כדי להזכיר את שמותיהם של כל הנפטרים, נחתה לנו בדיוק בזמן **לירון ראובני** המוכשרת והנפלאה, שהצליחה להכניס את תמונותיהם של כל הנפטרים, וזה היה עצום. אח"כ, בעקבות בקשה של חבר שלא נולד באשדות צרפנו לרשימה את שמות הוריהם של חברים שלא נקברו כאן וגם תמונותיהם הוכנסו למאגר הגדול והחשוב הזה. וכך בעצם כולם זוכים להזכר.

אני התרגשתי בצורה שלא תאמן מהמצגת המיוחדת הזו, ולמרות שהיא חרגה בהרבה מהזמן שהוקצה בעבר, הטכס לטעמי לא ארוך מדי או משעמם ושמחתי לפגוש שוב את החברים שהיו ואינם עוד. אז המון תודות לצוות הנפלא של **ברוריה, לירון, ארז פולק ושאול ינאי** וכל מי שתרום את כישוריו להצלחת המצגת הנהדרת הזו, ואני מרגישה גאוה שהייתי בצוות הזה פעם.

תבורכנה ידיכם וראשיכם היצירתיים שעסקו במלאכה הזו.

עמליה

מי ומה באשדות

קפסולה, הוא מונח שעד פרוץ משבר הקורונה היה זניח למדי, ומתייחס על פי 'גוגל' ל"אמצעי מוגן להטמנת פריטים מזמן נתון מתוך כוונה מוצהרת שייפתח בתקופת זמן מאוחרת יותר". מאז פרצה המגפה אל חיינו, הפכה הקפסולה לחלק בלתי נפרד מעולם המושגים השגור בצל הקורונה, וכולנו למדנו להגות מונח זה יומם וליל, גם אם לא ידענו את פרושו במדויק. בית הכנסת "אשדות איחוד" אמור היה להיות פתוח, ואכן היה כך ביום כיפור, למרות שחלק נכבד מן המתפללים בחר להפטיר מחוץ לכתליו מן הסיבות הידועות. לעת נעילה, גבר זרם המתפללים עטופי הטליתות אל תוך בית הכנסת. ספק אם נשמרו הילכות הקפסולה ככתבן וכלשונו, ברגעים אלה של התרוממות רוח, אבל את תקיעת השופר, שהילדים כל כך אוהבים, ניתן היה לשמוע היטב גם מן החוץ. "שמחת תורה לא תהיה אצלנו השנה, וגם לא הקפות. "אנו פועלים לפי הנחיות" אומר לי ארנון הגבאי, בתקווה שעד השנה הבאה נמגר את הנגיף.

ההודעה הדרמאטית של ממשלת ישראל על הגבלת התקהלויות לעת סגר, אמורה היתה לפגום בשגרת ההפגנות שמתקיימת מדי מוצ"ש בצומת צמח. אבל האשדותים, כמו גם חברי קיבוצים אחרים בסביבה, הגיעו לצומת שלנו בשעה היעודה, עוטים מסכות פנים וחמושים בדגלי כחול לבן, וקצת שחור, כדי להפגין את נחישותנו בכל הקשור לזכותנו להביע את מחאתנו. הגדילו לעשות **אברהמיק חזן** שעמד בצד הדרומי של המחאה עם רעשן אפקטיבי במיוחד ו**מיכאל**

סוף בעמוד הבא

בית הקברות הוא מקום שמעיד על טיב יושביו, על מי שאנחנו, ויותר מכך, על מה שרצינו להיות. לא בכל יום מזדמן אדם אל בית העלמין הישבי. לרוב הוא עושה זאת כאשר בא להפרד מיקיר או חבר שהלך לעולמו, ואז, במצוות אורח לרגע, נפערים בפניך פצעים תודעתיים שמתחילים לבעבע בתודעתך. מאחר ואוכלוסיית אשדות הצעירה (הפכה לצעירה) בשנים האחרונות, אנו פוקדים מעט יחסית את מקום מנוחתם האחרון של מייסדינו וגם של ילדינו, אלוהים ינצור זכרם. האתר הקרוי "חלקת הילדים" מצוי בפינה הדרום מזרחית של בית העלמין. חלק מהמצבות שם שייכות לנפטרים שאיש לא הכיר, ואלה שאולי הכירו, כבר אינם עימנו מזמן. אין איש זוכר או יודע מי היה אריה פינר, שמת בגיל חודשים לפני 84 שנים, והותיר אחריו מצבה מרוסקת, מאומללת, שאיש לא טרח לפקוד כבר עשרות שנים. צילמתי אותה בעלבונה, אבל מפאת הכבוד שאני רוחש למקום, היא לא מוצגת כאן.

לא הרחק ממנה ניצבת אנדרטה מפוארת לזכר ניספי השואה, שבאחד החורפים ספגה מכת רוח אימתנית ששברה את לוחות הזכוכית וניפצה לרסיסים את עשרות השמות הכתובים לבן, וכך נותרה עד רגע זה ממש. יונתן אלטר, רגע לפני שהעביר את המפתח למחליפתו, אומר לי במילים אלה: **מחפשים 50 אלף ש.** האם ימצא תורם? ספק גדול. ובינתיים ממשיכים לגייס (בתקווה שיצליחו) תרומות לשיקום **קיר בית קרפ** למרות ששם מדובר בסכום גדול פי שלושה ויותר.

מי ומה - המשך...

זה כמה חודשים שהפכתי למוזד החום הרשמי של 'לוגי', ואני שמח על הכבוד (המפוקפק) שנפל בחלקי לקדם בוקר בוקר את משכימי הקום הבאים לעבודה חדורי מרץ ומוטיווציה. באחד הבקרים קידם את פניי עובד וותיק, יליד חבר העמים, בברכה לא שיגרתית 'צפרא טבא'. לאחר שווידאתי שהאיש מכיר את משמעות הברכה ('בוקר טוב' בארמית) הסתקרנתי לדעת מהיכן למד אותנו, והלה השיב שמפיו של יעקב צפרי ז"ל עימו עבד במחלקת אבטחת איכות.

וטוב עשתה הנהלת אשדות שחזרה בה ממתווה סגירת גני השעשועים ואיפשרה לציבור כמה חופש, לינהות מן המתקנים היפים, מה גם שהתחלואה אצלנו בירידה דראסטית. שכל ישר סופו שמנצח סגרים.

ומעשה שלא יעשה – גנני אשדות שתלו שתילים פורחים באזור בית-אחדות וחדר-האוכל... מישוהו חמד אותם, הוציאם מהאדמה ולקחם. שבוע אח"כ הוסיפו במקום הגזל שוב פרחים – ושוב נלקח אחד מהם. למה? חסר משתלות באזור?

את יעו ויעוהו קאחת תורה!
את יעו ויעוהו קאחת תורה!

עלון 1553

עריכה ומי ומה – אבנר רון

שער – ברכה פונדק

עימוד – אירית גל

צילום עלון – אתי רון

לוי בצידה הצפוני, שניהם מפגינים וותיקים ועתירי נסיון שלא מחמיצים שום הזדמנות להוכיח את צידקתם.

ואז בא סוכות שאף הוא לא היטיב עימנו השנה בכל הקשור להילכות החג. ליבי ליבי עם דודו פונדק, שעשרות שנים מנהל את הטקס שהגתה הדה אורן ביד רמה זורוע נטויה, בעזרתם של שרה'לה שרון ואנשי כישורית, ועוד רבים וטובים. אז השנה הסתפקנו בסוכה ניידת רתומה לטרקטור, שהגתה ועדת התרבות, שנסעה לה אל בין השכונות להיטיב עמנו בכוס יין וקרטיב כאשר ברקע מתנגנת "סוכת אמתיים" בביצועה הבלתי נשכח של רינה הוימן לצד צלילי ריקודי הלולב, ההדס והערבה שכל כך מוכרים ואהובים על הציבור. כבוד ויקר לעושים, ובעיקר לעושות במלאכה.

אם בתרבות עסקינן, נזכיר את ערב כיפור המופתי, שצולם מראש לרגל הנסיבות, עם המון סיפורים אישיים, צלילים ותמונות מרהיבות של וותיקינו עליהם השלום, שלפתע כמו חיו בנו מחדש. ארוע מיוחד, מושקע וכל כך אשדותי. כבוד לצוות.